

‘Een jongen en een meisje?’ vroeg Kahlan stomverbaasd. ‘Ja, dat klopt,’ zei Schalie met een knikje en een hartelijke glimlach. ‘U bent zwanger van een tweeling.’

Opgetogen en tegelijkertijd diep ontzet staarde Kahlan omhoog. Een tweeling – een jongen en een meisje – zou een geschenk zijn van de goede geesten. Zo konden Richards gave en haar macht als Belijdster in de komende generaties blijven voortbestaan. Het Huis Rahl zou niet uitsterven. Het Biechtmoedergeslacht zou blijven bestaan. Het kon niet beter.

Met een vertrokken gezicht probeerde Kahlan overeind te komen. Ze legde een arm over haar buik om de onverwachte pijn van de poging tot bedaren te brengen.

‘Rustig,’ zei Schalie, en met een hand op Kahlans schouder duwde ze haar terug. ‘Uw verwondingen waren levensbedreigend, en u bent nog maar net genezen, grotendeels, tenminste. Uw lichaam is nog steeds bezig met het laatste herstel van die verwondingen. Uw spieren zijn tot het uiterste gedreven. U moet rusten om volledig te herstellen.’

Kahlan legde een hand op die van Schalie, dankbaar omdat zij haar het leven had gered nadat ze was aangevallen. Onvermoeibaar had ze haar best gedaan om te voorkomen dat Kahlan zou sterven of het gebruik van haar arm zou verliezen.

Ook al was ze een tovenaars, de vrouw zag er veel te jong en mooi uit om al zo'n bedreven heemeester te zijn. Haar jeugdige schoonheid met daaronder een schaduw van wijsheid en gezag – die merkwaardige combinatie van pas opgebloeide vrouwelijkheid en doorgewinterde scherpzinnigheid – deed Kahlan erbij stilstaan dat Schalie meer was dan alleen haar buitenkant.

Op het moment werd Kahlan echter gekweld door grotere kwesties dan glimpen van zaken die achter Schalies schoonheid schuilden of die van haar eigen sterfelijkheid. Vriendelijk duwde ze Schalies arm opzij, kwam overeind en liet haar benen van het bed zwaaien. Uiteindelijk ging ze staan. Schalie, die op de rand van het bed zat, stond naast haar op, klaar om haar te ondersteunen of op te vangen mochten haar benen het begeven. Kahlan dwong zichzelf rechtop te gaan staan. Ze merkte dat ze zich er beter door voelde.

Het was stil en vredig in de kuxueuze slaapkamer, die slechts werd verlicht door de zachte gloed van lampen en een vuurtje in de enorme haard. Bijna alle Mord-Sith, wist Kahlan, stonden buiten op de gang de slaapkamer te bewaken. Vika echter zou Richard bewaken.

Met de Mord-Sith buiten op wacht en Schalie bij haar in

de kamer leek het veilig genoeg in het privévertrek. Maar het wezen dat Kahlan had aangevallen en bijna vermoord, had niet door de deuren hoeven komen. Het had haar immers aangevallen toen ze zich in een afgesloten ruimte had bevonden. Die geheimzinnige kringen leken dus overal op te kunnen duiken.

Bezwaard door de zorgen over de nieuwe dreiging in hun levens en hun wereld trok Kahlan een kamerjas aan en opende toen de dubbele glazen deuren naar het balkon. Het woonverblijf dat al talloze generaties was voorbehouden aan de Meester Rahl – nu de slaapkamer van Richard en haar – bevond zich hoog in het Volkspaleis en werd zwaarbewaakt door de mannen van het Eerste Rot, Meester Rahls lijfwacht. Aan de balkonrand vertoonden de geribbelde witmarmeren spijlen en leuninggen een tekening van grillige, zwarte aderen tussen gouden spikkels. Het sierlijke balkon stak ver genoeg over de rand van het plateau uit om staande aan die leuning langs het paleis omlaag te kunnen kijken naar de Azrithvlakte ver beneden.

Kahlan trok haar kamerjas dicht tegen de kou. De zomer liep op zijn eind. De kou was een voorbode van de naderende gure tijden.

In de voorochtendlijke duisternis was de Azrithvlakte niet te zien. Onder het enorme uitspansel bood die vaak een prachtige aanblik, ondanks de grimmige kaalheid ervan. Het was een blik op de wereld zonder aankleding, zonder groe-

ne heuvels, woudtapijten of fonkelende stromen sprankelend water. Dit uitzicht was eerder puur, in de eerlijkheid van zijn onopgesmukte vorm.

Op een bepaalde manier bracht het in herinnering hoe wreed en onverzoenlijk de wereld kon zijn onder de façade van schoonheid.

Nu was er echter niets te zien, behalve wanneer het bliksemde. Het lamplicht vanuit de slaapkamer achter haar verlichtte een sluier van stortregens.

Het was een sombere, onheilspellende aanblik die paste bij haar stemming.

Kahlan wilde deze twee kinderen – Richards kinderen – dolgraag. Ze had al geweten dat ze in verwachting was, maar nu ze te horen had gekregen dat ze zwanger was van een tweeling, was ze bijna buiten adem van verrassing. Hoe graag ze deze kinderen echter wilde, ze wist niet of ze ook durfde te hopen ze ooit echt te zullen krijgen.

De tovenares kwam bij haar staan. ‘In de Noordelijke Woestenis is het al winter. Het duurt hier ook niet lang meer.’

‘Kwam je daarvandaan?’ vroeg Kahlan, in koude, duistere gedachten verzinkend.

Schalie knikte en legde een zachte hand op Kahlans schouder. ‘Ik weet wat u vreest en wat u zorgen baart,’ zei ze alsof ze Kahlans gedachten kon lezen, ‘maar deze kinderen, de voortzetting van Meester Rahls gave en uw macht, zullen onze wereld in de toekomst veiliger maken. Het had niet op

een beter moment kunnen komen.’

Kahlan sloeg haar armen over elkaar. ‘Het had niet op een slechter moment kunnen komen. Als ze geboren zijn, worden ze alleen maar opgejaagd en afgeslacht door de gouden godin en haar soort. Onze wereld heeft hen nodig, heeft het nodig dat onze magische geslachten worden voortgezet om de toekomst voor ons volk te beschermen, maar om die reden kan de gouden godin hen niet laten leven.’ Kahlan staaarde de duisternis in. ‘Ze zal hen zeker komen halen.’

‘Wilt u soms zeggen dat u liever een kruidenvrouw zou raadplegen om die ongeboren kinderen in uw baarmoeder te doden voordat de gouden godin het kan doen?’

Kahlan schrok van het idee om de levens van haar twee ongeboren kinderen te beëindigen voordat ze het levenslicht zagen. Maar die duistere gedachte had door haar hoofd gespeeld. Zoals Schalie het had verwoord, was het akelig wreed, en dat was het ook, maar toch vroeg Kahlan zich onwillekeurig af of dat niet veel genadiger zou zijn.

Over haar wang rolde een kille traan. ‘Dat zei ik niet.’

‘Biechtmoeder, uw zwangerschap is iets om u over te verheugen. Met deze twee kinderen zal de toekomst van Meester Rahls gave bewaard blijven. Het betekent dat u niet meer de laatste Belijdster hoeft te zijn.’

‘We kunnen onmogelijk al weten of een van beide kinderen wel een gave van ons meekrijgt. Misschien worden ze wel overgeslagen. Magie wordt niet altijd doorgegeven aan

de kinderen. Die slaat regelmatig een generatie over, of zelfs vele generaties.'

Nog terwijl ze het zei, bedacht ze dat een dochter van een Belijdster altijd als Belijdster werd geboren. Maar niet alle zoons van de Meester Rahl werd als tovenaars geboren.

'En als ze de gaven wel hebben? Als dat nodig is om magie te laten voortbestaan als de schakel om onze wereld te beschermen?'

Kahlan veegde de traan van haar wang en keek over haar schouder. 'En als ze die gaven niet hebben? Dan zou met deze kinderen de magie in onze wereld niet behouden blijven. Ook al zou het mijn grootste vreugde zijn om Richards kinderen te baren en zou ik niet minder van hen houden, het zou zo kunnen zijn dat zij de gaven niet hebben. Mocht dat zo zijn en vooral in het andere geval, dan worden ze alleen maar geboren in een stervende wereld onder dreiging van de gouden godin en haar soort, zonder hoop op de toekomst.'

Schalie liet een merkwaardig glimlachje zien. 'Ik geloof nooit dat de goede geesten in zo'n tijd van nood zo'n wrede grap zouden uithalen.'

'Hoe kun je daar nou zo zeker van zijn?'

Schalies glimlach werd breder toen ze haar hand op Kahlans buik legde. 'Omdat ik het aan hen kan voelen.'

Kahlans ogen werden groot. 'Kun je met zekerheid zeggen dat ze de gaven hebben? Allebei?'

Schalie knikte vol overtuiging. 'Jazeker.'

Kahlan wendde haar blik weer af en keek de duisternis in. Al was het dan ook wat hun wereld voor de lange termijn hard nodig had, de onmiddellijke situatie werd er alleen maar erger van.

De gouden godin zou hun magie kunnen zien. Ze noemde Richard de glimmende man omdat ze zijn magie in hem kon zien glanzen. Deze twee ongeboren kinderen van D'Hara zouden dat kwaad aantrekken.

Voor zover zij wist, had de godin die magie al in Kahlans baarmoeder zien groeien en was deze allang op weg om haar te doden. De gedachte kwam bij haar op dat de godin haar soort al eropuit had gestuurd om Kahlan en deze ongeboren kinderen om het leven te brengen. Kahlan had het er amper levend van afgebracht. De godin zou anderen sturen om de klus af te maken.

De volgende keer zouden ze niet zo terughoudend zijn.

‘Zo heb ik het nooit gewild,’ zei Kahlan op fluisterton. ‘Waarom uitgerekend nu? Zelfs al worden deze kinderen wonder boven wonder geboren, hun geboorte zal hun doodvonnissen zijn.’

‘**B**iechtmoeder, u zegt toch altijd: “Sta op, mijn kind,” wanneer iemand zich aan uw voeten op de grond laat vallen?’

Kahlan bleef staren naar de zachtjes in de wind bewegende regensluier. ‘Dat klopt.’

‘Dus alle mensen zijn in zekere zin kinderen van de Biechtmoeder, nietwaar?’

Kahlan knikte afwezig ten antwoord.

‘En als Belijdster is het toch uw eerste reactie om die mensen – uw kinderen – te beschermen? Is dat eigenlijk niet het hele punt van die bijzondere titel?’

‘Dat klopt,’ zei Kahlan.

‘En u hebt nog naar net een lange, verschrikkelijke oorlog gevoerd om hen allemaal te beschermen, nietwaar?’

Weer knikte Kahlan, zonder te begrijpen waar de tovenares naartoe wilde. ‘Een verschrikkelijke oorlog, inderdaad. Een lange, verschrikkelijke oorlog. Maar om het leven te laten zegevieren, moest ik wel vechten. Mijn hele leven is een ein-

deloos gevecht om mensen tegen het kwaad te beschermen.’

‘En u moet ook blijven vechten om al uw kinderen te beschermen, vooral de kinderen die groeien in uw buik, ook al zijn ze nog niet geboren.’

Kahlan haalde diep adem en slaakte een langgerekte zucht terwijl ze zich langzaam omdraaide naar de tovenaars. ‘Dit is anders. Deze kinderen zouden nooit een kans om te leven hebben. Ze zullen worden vermoord om wie en hoe ze zijn. De gouden godin heeft alles mee. Ze zal nooit opgeven. Ze heeft gezworen een einde te maken aan de magie in deze wereld, linksom of rechtsom, en als het zover is, zullen haar hordes ons net zolang opjagen tot we zijn uitgestorven.’

De gedachte dat ze deze twee nieuwe levens op de wereld zou zetten alleen maar om de verschrikking te ondergaan te worden afgeslacht door een dergelijk meedogenloos kwaad stond Kahlan gruwelijk tegen. Doodsbang was ze daarvoor.

‘Ze hebben nou niet bepaald alles mee,’ schamperde Schalie.

Kahlan fronste het voorhoofd. ‘Waar heb je het over? Je hebt toch gehoord wat Nolo zei?’

‘Richard is een krijgstovenaar. Hij zal vechten tot de gouden godin en haar ras van rovers is tegengehouden. Krijgstovenaars worden geboren met die macht, die gave, juist om weerbaar te zijn tegen dreigingen, zowel de bekende als de onbekende. Die gave draagt hij over aan zijn kinderen. De wereld kan niet zonder hen.’

Langzaam schudde Kahlan het hoofd. ‘Je begrijpt het niet. Er is meer aan de hand. De gouden godin is niet de enige dreiging. Er is er nog een die in zekere zin net zo schrikbarend is.’

Schalie boog zich voorover om met haar vingertoppen op de balkonrand te leunen en keek Kahlan onderzoekend in de ogen. ‘Waar hebt u het over?’

Kahlan haalde een hand over haar gezicht om de tranen weg te vegen. ‘Ik heb het over Shota.’

‘Shota?’ Schalie haalde even haar neus op. ‘Wie is Shota?’

Kahlan perste haar lippen even op elkaar alvorens te antwoorden. ‘Shota is een heks.’

Een van Schalties wenkbrauwen ging omhoog. ‘Een heks?’

Kahlan knikte. ‘Toen Richard en ik haar voor het eerst tegenkwamen, overstelpde ze me met slangen.’

Schalie keek verbaasd. ‘Slangen? Waarom?’

‘Zodat ik niet dicht genoeg bij haar kon komen om mijn macht tegen haar te gebruiken. Toen moest ik iemand daar nog lijfelijk voor aanraken. Inmiddels hoef ik niet meer vlakbij te zijn. Nu kan mijn macht zo’n afstand wel overbruggen, maar toen niet, dus wilde Shota me op veilige afstand houden, en ze wist hoe bang ik ben voor slangen. Ze zei dat die adders me zouden bijten als ik bewoog. Uiteindelijk was het haar bedoeling dat die giftige slangen me zouden doden.’

‘Had u haar bedreigd?’

‘Nee.’

Schalie stond perplex. ‘Maar waarom zou een heks u dan willen vermoorden?’